

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **R.Š.** , nar. ..., ... zastoupený Mgr. Bc. Vladimírem Volným,
advokátem, sídlem 344 01 Domažlice, Paroubkova 228,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje,**
sídlem Závodní 353/88, 360 06 Karlovy Vary,

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 8. 2017, č. j. 1306/DS/17-7 a ze dne 17. 8. 2017, č. j. 1306/DS/17-6,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2017 č. j. 1306/DS/17-7 se zamítá.
- II. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2017 č. j. 1306/DS/17-6 se odmítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2017 č. j. 1306/DS/17-7, jímž bylo podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*) zamítnuto pro opožděnost odvolání žalobce, které směřovalo proti rozhodnutí MU Sokolov ze dne 20. 3. 2017, č. j. 2207/2017/OPŽÚ/EVKA/18, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. a) bodu 2 a písm. k), za což mu byla uložena sankce pokuty ve výši 8 000,-Kč, zákazu řízení všech motorových vozidel

v délce 7 měsíců a současně mu byla uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000,-Kč (*dále jen prvoinstanční rozhodnutí*).

2. Žalobce v žalobě ze dne 29. 10. 2017 předně namítal, že napadené rozhodnutí žalovaného je nesprávné a v rozporu se zákonem. Hlavní žalobcovou námitkou byla skutečnost, že žalovaný nesprávně posoudil fikci doručení prvoinstančního rozhodnutí žalobci. Tuto námitku žalobce opírá o tři důvody. Zaprvé doručující orgán nezanechal na místě pro doručování oznámení o doručení zásilky s poučením ve smyslu § 24 správního řádu a o existenci zásilky se tak žalobce dozvěděl až dne 24. 4. 2017 prostřednictvím svého zmocněnce, který nahlédl do spisu. Zadruhé žalobce namítal, že rozhodnutí žalovaného je vydáno v rozporu s právními předpisy, když v dané věci mělo být odvolání podané žalobcem věcně posouzeno, nikoliv odmítnuto pro opožděnost. Žalobce dále argumentoval tím, že nebyly splněny podmínky fikce doručení prvoinstančního rozhodnutí, neboť oběma správním orgánům bylo již od počátku správního řízení známo, že na adresu pobytu žalobce se nedaří zásilky opakovaně doručovat, což žalobce podkládal některými listinami ze správního spisu. Žalovaný se tak dle žalobce nijak nevypořádal s tím, že správní orgán I. stupně opakovaně neúspěšně doručoval písemnosti na adresu žalobce s vědomím, že žalobce se ve skutečnosti na této adrese nezdržuje. Nakonec žalobce ze svých tvrzení vyvozoval, že je nesprávně vyznačena doložka právní moci na rozhodnutí MU Sokolov č. j. 2207/2017/OPŽÚ/EVKA/18, a žalovaným byl vadně posouzen počátek a konec běhu lhůty pro podání odvolání. Druhou námitkou žalobce brojil proti tomu, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nevypořádal se skutkovými námitkami vznesenými žalobce v jeho odvolání, čímž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.
3. Žalobce svou žalobu dne 29. 10. 2017 ještě doplnil o třetí žalobní námitku. Touto námitkou žalobce napadal a domáhal se zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2019 č. j. 1306/DS/17-6, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení MU Sokolov ze dne 3. 5. 2017 č. j. 2207/2017/OPŽÚ/EVKA/27, kterým správní orgán I. stupně žalobci neprominul zmeškání úkonu ve smyslu § 41 odst. 6 správního řádu. Žalobce za prvé namítal, že žalovaný měl podanou žádost nadepsanou jako žádost o prominutí zmeškání úkonu posoudit podle obsahu jako návrh na určení neplatnosti doručení rozhodnutí, což neučinil, a tento chybný postup nenapravil ani žalovaný v odvolacím řízení. Žalobce pak k tomu dále argumentoval tím, že jde o dva samostatné úkony, ačkoliv zákonodárce pro jejich aplikaci stanovil shodné zákonné podmínky, avšak bylo povinností správního orgánu I. stupně posoudit obsah žádosti a vyslovit (ne)platnost doručení prvoinstančního rozhodnutí. Dále žalobce namítal, že usnesení o neprominutí zmeškání úkonu je stiženo zásadní vadou, když je uvedeno zjevně chybné datum vydání rozhodnutí (11. 4. 2017) a tato vada nebyla napravena ani v průběhu odvolacího řízení. A nakonec žalobce namítal, že žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí nezohlednil čestné prohlášení sousedky žalobce, která potvrdila, že vyzvedla obsah poštovní schránky žalobce a o korespondenci uvědomila žalobce až dne 23. 4. 2017, nicméně dle žalovaného nenastal důvod pro prominutí zmeškání lhůty. Dle žalobce nastal stav, kdy se žalobce, nezávisle na své vůli, nemohl s písemností včas seznámit, tudíž nastala objektivní překážka. Okolnost, že žalobce věděl o správním řízení, neznamená, že mohl či měl vědět o tom, kdy mu bude konkrétní písemnost doručována. Dle žalobce byly naplněny podmínky pro vyslovení neplatnosti doručení prvoinstančního rozhodnutí, resp. stanovení termínu doručení dne 24. 4. 2017, když nastaly objektivní skutečnosti, pro které se prokazatelně žalobce nemohl s tímto

rozhodnutím seznámit.

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že se s uplatněnými námitkami žalobce neztotožnil a je toho názoru, že podmínky fikce doručení byly splněny. Žalovaný se při svém názoru opírá o obsah spisové dokumentace. Adresa pobytu žalobce byla Policií ČR zjištěna z předloženého občanského průkazu a sám žalobce tuto adresu nezpochybňoval. Totožná adresa je uvedena ve výpisu z evidenční karty řidiče, která je založena ve správním spise. Na tuto adresu pak bylo orgánem I. stupně doručováno, nejdříve oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu projednání věci ve správním spise pod pořadovým číslem 15, tato písemnost byla žalobci doručena fikcí, když si ji po marném uplynutí desetidenní lhůty nevyzvedl u poštovního doručovatele a dne 31. 1. 2017 byla tato zásilka vhozena do domovní schránky žalobce. Žalobce se dne 15. 2. 2017 z ústního jednání konaného téhož dne před správním orgánem I. stupně omluvil, a ještě tentýž den se žalobce ke správnímu orgánu dostavil a osobně převzal vyrozumění o provádění důkazů mimo ústní jednání pod pořadovým číslem 18, což stvrdil podepsáním doručanky, která je k listině ve správním spisu přiložena. Žalobce se dne 14. 3. 2017 seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, kdy nenavrhoval k provedení žádný důkaz na svoji obhajobu ani neuplatňoval vady v doručování písemností (např. absenci poučení či vyrozumění o uložení zásilky případně uvedení adresy pro doručování) a dále byl vyrozuměn o tom, že dalším krokem bude vydání meritorního rozhodnutí. Dne 21. 3. 2017 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí ve věci samé, a toto doručoval na adresu pobytu žalobce. Jak je z doručanky přiložené k rozhodnutí založené ve spisové dokumentaci pod pořadovým číslem 28 zřejmé, byl žalobce poštovním doručovatelem vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo mu zanecháno poučení. Zásilka byla k vyzvednutí připravena dne 22. 3. 2017. Po marném uplynutí zákonné lhůty byla zásilka dne 4. 4. 2017 vložena do domovní schránky žalobce, když fikce doručení nastala dne 3. 4. 2017. Následujícího dne počala běžet patnáctidenní lhůta k uplatnění opravného prostředku, dne 19. 4. 2017 nabylo rozhodnutí právní moci. Odvolání doručené dne 25. 4. 2017 na podatelnu správního orgánu I. stupně bylo podáno opožděně. Žalovaný v postupu prvoinstančního orgánu při doručování a při uplatnění fikce doručení neshledal pochybení a odvolání vyhodnotil jako opožděné. Dále se pak opožděným odvoláním zabýval jako podnětem k uplatnění mimořádného opravného prostředku, avšak po přezkoumání pravomocného rozhodnutí neshledal procesní pochybení, jež by mělo za následek zahájení přezkumného řízení. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že ačkoliv byly v řízení před správním orgánem I. stupně písemnosti žalobci doručovány nejčastěji fikcí, vždy se s danými písemnostmi prokazatelně seznámil, zvláště když na ně později reagoval. Žalovaný byl toho názoru, že byly vždy splněny všechny podmínky pro uplatnění fikce doručení. Žalovaný odmítl námitky žalobce, že správní orgán doručoval na adresu žalobce, ačkoliv věděl, že se na ní nezdržuje, jelikož správní orgán doručoval na adresu pobytu žalobce, tuto adresu má žalobce vyznačenou v občanském průkazu a v evidenční kartě řidiče a před orgány PČR ani před správním orgánem I. stupně ji nikdy nezpochybňoval. Absenci domovní schránky žalobce ani držitel poštovní licence nenamítal. Z průběhu řízení je pak také patrné, že žalobce byl s obsahem doručovaných písemností seznámen, neboť na jejich obsah reagoval. Pokud by žalobce v průběhu řízení změnil adresu pobytu, případně adresu pro doručování, bylo na něm, aby takovou změnu správnímu orgánu sdělil. Nakonec žalovaný uvedl, že neshledal důvodnou ani námitku, že z obálky, v níž bylo doručováno meritorní

rozhodnutí správního orgánu I. stupně, není patrné, že by byla zanechána výzva a poučení o následcích nevyzvednutí zásilky. Toto své tvrzení žalovaný opřel o skutečnost, že v zákoně není zakotveno, že by na obálce musel být údaj o tom, kdy bylo na místě zanecháno poučení adresáta. Žalovaný byl tedy toho názoru, že správní orgán I. stupně uplatnil oprávněně a v souladu s příslušnými správními ustanoveními správního řádu fikci doručení při doručování písemností. Dle žalovaného bylo meritorní rozhodnutí orgánu I. stupně doručeno fikcí dne 3. 4. 2017 a právní moci nabylo dne 19. 4. 2017. Čestným prohlášením někoho, kdo občas vyzvedne z domovní schránky poštu, nelze nahradit potvrzení o dočasné nepřítomnosti v místě pobytu, případně jiný vážný důvod, pro nějž by bylo možné vyhovět žádosti o prominutí zmeškání úkonu.

5. V replice žalobce setrval na svých stanoviscích uvedených v žalobě, trval na stanovisku, že na adresu uvedenou v registru obyvatel se v průběhu celého správního řízení nedařilo písemnosti doručovat, když doručování všech písemností proběhlo tzv. fikcí doručení. Žalobce byl dále toho názoru, že je lhostejné, zda a jak se dozvěděl o termínu jednání, v dané věci platí zásada, že správní orgán má řádně doručovat veškeré písemnosti, a pokud se to nedaří, má činit kroky pro to, aby zajistil řádné doručování písemností účastníku řízení, a to zejména v situaci, kdy bylo z obsahu spisu zjištěno, že žalobce se správním orgánem průběžně komunikoval a byl v kontaktu. Dle žalobce měl správní orgán při ústním sepsu protokolu učinit na žalobce dotaz, zda a jak mu má doručovat písemnosti v situaci, kdy opakovaně docházelo k fikci doručení důležitých písemností. Ve vztahu k doručování meritorního rozhodnutí je z obálky, v níž bylo doručováno, zřejmé, že na adrese žalobce nebyla zanechána poučení adresáta a výzva k vyzvednutí zásilky, když na rubu obálky není prohlášení doručujícího orgánu. Nakonec žalobce setrval i na třetí žalobní námitce, že správní orgány měly přihlédnout k čestnému prohlášení sousedky žalobce.
6. Ze správního spisu soud zjistil následující. Žalobci byla dne 30. 1. 2017 doručena fikcí listina založená ve správním spisu pod pořadovým číslem 15 „oznámení o zahájení řízení a předvolání na den 15. 2. 2017 v 9:00 hod.“, přičemž žalobce se z ústního jednání dne 15.2.2017 telefonicky omluvil, o čemž byl učiněn úřední záznam (poř. č. 16). Pod pořadovým číslem 18 byla žalobci doručena vyrozumění, kterážto si žalobce dne 15. 2. 2017 osobně převzal u správního orgánu (viz doručenko k této listině připnutá). Další listinou, která byla žalobci doručena fikcí (dne 13. 3. 2017), byla výzva k seznámení se s podklady, ve které byl žalobce poučen, že se může seznámit s podklady ve spise do 5 dnů ode dne doručení této výzvy. Téhož dne žalobce telefonoval správnímu orgánu za účelem sjednání termínu seznámení s podklady před vydáním meritorního rozhodnutí na den 14. 3. 2017. Dne 14. 3. 2017 se žalobce dostavil ke správnímu, o čemž byl vyhotoven protokol, ve kterém byl žalobce mimo jiné informován, že dalším krokem správního orgánu v řízení bude vydání meritorního rozhodnutí. S tímto žalobce souhlasil, nepožadoval provedení oprav ani doplnění a vlastnoručně se podepsal. Dne 20. 3. 2017 vydal správní orgán I. stupně meritorní rozhodnutí ve věci, které žalobci doručoval na adresu trvalého pobytu, na kterou bylo v průběhu řízení žalobci několikrát doručováno, a kterou žalobce v průběhu řízení nijak nerozporoval. Meritorní rozhodnutí bylo žalobci doručeno fikcí dne 3. 4. 2017.
7. Dne 25. 4. 2017 bylo správnímu orgánu doručeno podání nadepsané jako žádost o prominutí zmeškání úkonu s odůvodněním, že do poštovní schránky dne 22. 3. 2017

bylo vhozeno oznámení o uložení zásilky, jež vyzvedla společně s reklamními tiskovinami sousedka žalobce, o jeho přijetí žalobce neinformovala a následně došlo k doručení písemnosti (myšleno prvoinstančního rozhodnutí) fikcí. Sousedka vyzvedla i samotnou písemnost, jež byla po marném uplynutí lhůty vhozena do schránky žalobce, a o písemnosti informovala žalobce až dne 23. 4. 2017. K tomuto žalobce doložil její čestné prohlášení. Dále téhož dne učinil žalobce i odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí.

8. Dne 3. 5. 2019 správní orgán I. stupně rozhodl, že zmeškání úkonu se nepromítá, neboť neshledal objektivní závažný důvod, který by žalobci bránil učinit zmeškaný úkon. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal dne 5. 5. 2017, a argumentoval chybně uvedeným datem na rozhodnutí, které dle jeho názoru je v rozporu se správním řádem. Po přezkoumání věci rozhodl žalovaný o zamítnutí prvního odvolání do meritorního rozhodnutí pro opožděnost a zamítl i druhé odvolání proti usnesení o neprominutí zmeškání úkonu.
9. O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalovaný i žalobce souhlasili.
10. Žalobu soud shledal **nedůvodnou**.
11. Podle § 24 odst. 1 správního řádu *„Jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.“*
12. Dále soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012 č. j. 7 As 130/2012-29, který říká: *„Pro úplnost je nutno poznamenat, že podmínkou fikce podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu není, na rozdíl od předchozí právní úpravy, to, že se adresát v místě doručování zdržuje (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 23/2011 - 118). Jakkoliv se tato úprava může na první pohled zdát přísnější, neboť umožňuje nastoupení fikce doručení i v případě, že se v místě doručování adresát nezdržuje, fakticky dochází k posílení ochrany adresáta proti případnému pochybení poštovního doručovatele. (...) Je přitom nutno vzít v úvahu, že zanechání oznámení o neúspěšném doručení (a tedy i následná fikce doručení) přichází při doručování fyzické osobě v úvahu pouze tehdy, je-li v souladu s ust. § 20 správního řádu doručováno na adresu pro doručování, na adresu pro doručování evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na adresu trvalého pobytu a ve věcech podnikání do místa podnikání. Půjde tedy vždy o adresu, na níž osoba musí být připravena převzít doručovanou písemnost. Na základě ust. § 19 odst. 3 správního řádu bude navíc prioritně doručováno na adresu, kterou tato osoba uvede v daném konkrétním řízení jako adresu pro doručování.“*
13. K prvnímu okruhu námitek žalobce soud konstatuje následující. Žalobce namítal, že doručující orgán na místě doručení nezanechal výzvu a poučení a žalobce si tak zásilku nevyzvedl, když se o ní nedozvěděl. Toto své tvrzení žalobce opíral o fakt, že je to zřejmé z obálky, ve které bylo prvoinstanční rozhodnutí žalobci doručováno, a ze které je zřejmé, že na místě nebylo zanecháno poučení, kde a kdy si zásilku může žalobce vyzvednout vč. poučení o následcích jejího nevyzvednutí. Soud souhlasí se závěrem obou správních orgánů, že v případě žalobce došlo k řádnému doručení fikcí, to hned z několika důvodů.
14. Správní orgán I. stupně správně doručoval žalobci na adresu trvalého bydliště, kterou

má žalobce uvedenou v občanském průkazu, v evidenční kartě řidiče i v evidenci obyvatel. Žalobce během správního řízení, kdy byl se správním orgánem několikrát v telefonickém či osobním kontaktu, neuvedl jinou doručovací adresu, ani neupozornil správní orgán, že by se na adrese místa bydliště neměl zdržovat. S písemnostmi, které byly žalobci doručovány na tuto adresu, a byly doručeny fikcí, se žalobce evidentně vždy seznámil, jelikož na ně včas a řádně reagoval. Správní orgán tak nemohl dojít k závěru, že se žalobce na adrese nezdržuje.

15. K námitce, že při doručování prvoinstančního rozhodnutí nebylo žalobci zanecháno poučení a výzva k vyzvednutí zásilky, soud uvádí, že toto tvrzení žalobce je přímo v rozporu s jeho tvrzením v žádosti o prominutí zmeškání úkonu a s čestným prohlášením jeho sousedky, kdy oba uváděli, že poučení a výzva byla žalobci vhozena do schránky dne 22. 3. 2017. Toto oznámení měla sousedka vyzvednout, ale žalobce již o tom neinformovala. V takovém případě soud shledává pochybení spíše na straně žalobce, který věděl, že je s ním vedeno správní řízení, a že mu bude doručováno meritorní rozhodnutí, neboť o tom byl poučen v protokolu sepsaném při seznámení se s podklady dne 15. 2. 2017, ale nedbal zvýšené ostražitosti a dostatečně neinstruoval osobu, která mu vyzvedávala poštu, aby ho o doručení písemnosti včas informovala, a sám se o tuto skutečnost dostatečně nezajímal.
16. Nadto soud uvádí, že žalobce v žádosti o prominutí zmeškání úkonu ani jinde neuvádí dostatečně závažný a objektivní důvod, proč si zásilku nemohl vyzvednout a následně se včas odvolat. Žalobce vždy pouze uvádí, že se na adrese trvalého pobytu nezdržuje, v tom případě měl být sám iniciativní a správnímu orgánu nahlásit adresu, na které se zdržuje a zdržovat bude. Lze tedy shrnout, že podmínky pro fikci doručení, tak jak jsou stanoveny v §19 až §24 správního řádu, byly splněny. Doručení prvoinstančního rozhodnutí tudíž nastalo dne 3. 4. 2017, a proto odvolání žalobce podané 25. 4. 2017 bylo opožděné.
17. Pro nadbytečnost soud neprovedl žalobcem navržené důkazy obávkami, ve kterých bylo žalobci doručováno meritorní rozhodnutí orgánu I. stupně a další rozhodnutí MU Sokolov, č. j. 2207/2017/OPŽÚ/EVKA-27, neboť shledal, že jsou irelevantní pro rozhodnutí ve věci, když již ze samotného průběhu správního řízení zaznamenaného spisovou dokumentací je zřejmé, že došlo k naplnění všech podmínek pro fikci doručení.
18. Další žalobcem uvedenou námitku shledal soud také nedůvodnou, neboť po přezkoumání správního řízení a napadeného rozhodnutí došel zdejší soud k závěru, že žalovaný se dostatečně vypořádal s odvoláním žalobce z hlediska mimořádných opravných prostředků ve smyslu § 92 odst. 1 správního řádu. Soud obdobně jako žalovaný neshledal předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Soud je toho názoru, že v tomto ohledu žalovaný své rozhodnutí dostatečně a přezkoumatelně odůvodnil, přičemž vycházel ze spisové dokumentace. Při podání opožděného odvolání se odvolací orgán hmotněprávními námitkami nezabýval na rozdíl od správního orgánu I. stupně. Žalovaný byl povinen se zabývat pouze procesní stránkou věci a přezkoumat, zda nedošlo k narušení procesních práv odvolatele (žalobce), což v daném případě nenastalo. Napadené rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné a správné.
19. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu proti rozhodnutí

žalovaného ze dne 17. 8. 2017 č. j. 1306/DS/17-7 důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) výrokem I. zamítl.

20. Poslední námitkou žalobce se soud zabýval souběžně při přezkumu celého správního řízení, neboť usnesení o neprominutí zmeškání úkonu není samostatně přezkoumatelné. Soud upozorňuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008 č. j. 9 As 88/2007-49, jehož právní věta říká, že „rozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty k podání odvolání vydané dle § 41 správního řádu z roku 2004, je samostatně vyloučeno ze soudního přezkumu a může být správním soudem přezkoumáno v rámci řízení o žalobě proti konečnému rozhodnutí správního orgánu o odvolání.“
21. Zdejší soud se řídil názorem Nejvyššího správního soudu a žalobu v části, směřující právě proti zamítavému rozhodnutí o odvolání proti usnesení o neprominutí zmeškání úkonu, odmítl (viz výrok II. rozsudku). Žalobní námitky, které se týkaly nezákonnosti usnesení o neprominutí zmeškání úkonu, byly soudem zohledněny v rámci přezkumu rozhodnutí o odvolání proti meritornímu rozhodnutí orgánu I. stupně. Ze všech výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že ani tato námitka není důvodná. Žalobce v průběhu správního řízení neuvedl vážnou, objektivní překážku, pro kterou by nemohl učinit odvolání včas. Co se týká otázky posouzení obsahu žádosti žalobce o prominutí zmeškání úkonu jako žádosti o prominutí zmeškání úkonu a nikoliv jako návrhu na neplatnost doručení, musí soud konstatovat, že žalovaný tuto žádost reflektoval správně. Zvláště, když žalobce v žádosti citoval § 41 odst. 2 správního řádu, a z celého znění žádosti vyplývalo, že se jedná o žádost o prominutí úkonu.
22. Vzhledem k výše citovanému rozsudku NSS ze dne 31. 7. 2008 č. j. 9 As 88/2007-49 soud výrokem II. žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2017 č. j. 1306/DS/17-6 podle § 46 odst. 1 písm. d) v souvislosti s § 70 písm. b) s. ř. s. odmítl.
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 31. května 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně